

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Փետրվար 2025, N2 (166)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար 2025թ., N2 (166)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Հրայր Ամիրբեկյան Մենակություն	1
Ճանդումների մասին	4
Արցունքի հովիտ	6
Ռիչարդ Ցիմերման Վկայություն	10
Աստծո սերը	11
Քրիստոնյա	12
Ինչպես կոտրեցի անրակոսկրս	14

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հաղացել՝ info@barilur.org

Մենակություն

(Ճնևոց 2:15-22): Ադամը գըտ-
նըվում էր դրախտում: Բայց Ա-
դամը հոգեբանորեն իրեն լավ չէր
զգում, այսինքն՝ մենակություն էր
զգում: Մենակության զգացումը
հեշտ բան չէ: Ադամի մենակու-
թյունը որոշ չափով մեղմացնելու
համար Աստված ստեղծեց երկնքի
թռչունները, զազանները: Բայց
դրանք էլ չէին լցնում նրա մե-
նակությունը (չնայած հիմա էլ
շատ մարդիկ կենդանիների մեջ
ընկեր են փնտրում): Հետո Աստ-
ված ստեղծեց եվային, բայց Ադա-
մի պրոբլեմը էլի չլուծվեց: Գուցե
ինչ-որ չափով մեղմացավ, բայց
չլուծվեց: Մարդկային շփումները
որոշ չափով կմեղմացնեն, բայց
հարցը չեն լուծի: Ադամը
փնտրտուքի մեջ էր. իր պրոբլեմը
լուծված չէր: Դրա համար էլ նա հե-
տագայում կատարեց այդ անհնա-
զանությունը. մեղք գործեց՝ կե-
րավ արգելված պտղից: Ինչու՞.
որովհետև ինքը իր ներսում լավ
չէր զգում, իր հոգեկան վիճակի
հարցերը լուծված չէին: Եղբայր-
ներից մեկն ասում էր՝ Ադամի բուն
մեղքը ոչ թե ուտելն էր, այլ՝ չու-
տելը: Այսինքն՝ Կենաց Ծառից
չկերավ, որ պարտեզում էր: Կենաց

Ծառը Քրիստոսի խորհրդանիշն է,
Աստվածային Կյանքին հաղորդ
լինելու խորխուրդն է: Այս ամենը
մեզ ասում են, որ մարդու հոգին
մինչև Աստվածային Կյանքին հա-
ղորդ չլինի, չի գտնի խաղաղու-
թյուն ու հանգստություն: Սա է Ավե-
տարանը, սա է Աստծո վկայու-
թյունը: Եթե նա Կենաց Ծառից կե-
րած լիներ, այդ պրոբլեմները չէին
լինի: Ուրեմն, ժողովուրդ ջան,
մարդու խաղաղության և ներսի
մենակության պրոբլեմը լուծվում է
միայն այն դեպքում, երբ նա
ուտում է Կենաց Ծառից: Աստծո
Չորության հետ ունեցած հաղոր-
դակցությունը ևս չի կարող այդ
հարցը լուծել: Դուկասի 9:1-ում
կարդում ենք. «Եւ իր տասուերկու
աշակերտները մեկտեղ իրեն կան-
չելով՝ անոնց զօրութիւն ու իշխա-
նութիւն տուաւ բոլոր դներուն
վրայ և ախտեր բժշկելու»: Բայց
9:54-ում արդեն կարդում ենք.
«Երբ իր աշակերտները, Յակոբոս
ու Յովհաննէս, տեսան, ըսին, Տեր,
կ'ուզե՞ս որ ըսենք, ու երկինքէն կը-
րակ իջնէ և սասկեցնէ զանոնք,
ինչպէս Եղիա ալ ըրաւ»: Եվ դա
այն բանի համար, որ այդ գյուղի
մարդիկ իրենց չէին ընդունել: Հի-

մա հարց. Աստվածային Կյանքին հաղորդ մարդը արդյոք կարո՞ղ է նման առաջարկ անել: Այսինքն՝ աշակերտները Չորությանը հաղորդ էին, բայց Կյանքին հաղորդ չէին: Քրիստոսի հետ տարիներով ման էին գալիս, բայց Քրիստոսի Բնությանը անհաղորդ էին: Գրված է. «Հիսուս Քրիստոսի Շնորհքը, Հայր Աստծո Սերը, Սուրբ Հոգու Հաղորդությունը մեզ հետ լինի», իսկ ավելի ճիշտ թարգմանության մեջ՝ «Սուրբ Հոգու Հաղորդության միջոցով Հայր Աստծո Սերը, Հիսուս Քրիստոսի Շնորհքը մեզ հետ լինի»: Ուրեմն՝ մեր ուրախությունը չի կարող կատարյալ լինել, եթե մեր հոգին անհաղորդ է Աստվածային Կյանքին, եթե Կենաց Ծառից մենք չենք կերել, եթե Աստծո Բնությունը մեր մեջ չկա, եթե Քրիստոս մեր մեջ չի ապրում: Ա Հովհ. 1:3-ը ասում է. Ձեր հաղորդությունը մեզ հետ է, բայց մեր հաղորդությունը Քրիստոսի հետ է. «Ձայն որ տեսանք ու լսեցինք, ձեզի կըպատմենք, որպես զի դուք ալ մեզի հետ հաղորդութիւն ունենաք. և մեր հաղորդութիւնը Հորը հետ է՝ ու իր Որդւոյն Յիսուս Քրիստոսի հետ»: Սիրելիներ՛, մենք գիտենք, որ Որդին և Հայրը Մեկ են: Ի՞նչ իմաստ ունի հատուկ ընդգծել՝ «հաղորդութիւնը Հորը հետ է՝ ու իր

Որդւոյն Յիսուս Քրիստոսի հետ». պատասխանը՝ 1:4. «... որպես զի ձեր ուրախութիւնը կատարեալ ըլլայ»: Եղբայրներ՛, քույրեր, եթե մեր հաղորդակցությունը միայն Հոր հետ է, մենք հասկանում ենք (գիտակցում ենք), որ Աստված կա, մեր Արարիչն է, բայց դրանով մեր հոգու անբավարարվածության հարցը չի լուծվում, թեկուզ նա մեզ դրախտային պայմանների մեջ պահի: Եթե մենք Կենաց Ծառից չենք կերել, եթե Քրիստոս որպես Կենդանի Իրականություն չի ապրում մեր հոգու մեջ, և մենք մեր հոգու պրոբլեմի լուծումը տեսնում ենք մարդկային հարաբերությունների մեջ, ուրեմն ուրիշ վկայության ենք հավատում, Աստծո Վկայությանը չենք հավատում: Մարդու հոգու մեջ կա մի սխալ վկայություն. այսինքն՝ իր հոգու պրոբլեմը կախված է այն բանից, թե ինքը ինչ հարաբերությունների մեջ է մյուս մարդկանց հետ: Մի անգամ Գերմանիայում էի: Լուրեր էին հաղորդում. 16 տարեկան աղջիկը սենյակում փակել էր 15 տարեկան քրոջը ու սենյակը վառել: Ձայնասկավառակն էլ բարձր միացրել էր, որ քրոջ բղավոցները չլսի ու հանկարծ խղճահարվի, գնա դուռը բացի: Ինչ-որ կերպ մարում են հրդեհը, և դատի ժա-

մանակ երբ հարց են տալիս, թե ինչու էր այդ բանն անում, ասում է. «Ճնողներս քողոք շատ էին սիրում, իսկ ինձ ուշադրություն չէին դարձնում: Ես այլևս չէի կարող այդ բանը տանել: Դրանից ես ինձ զզուում էի դժոխքում»: Մարդը չունի Աստծո Վկայությունը, որ՝ ով Որդուն ունի, նա իր մեջ Կյանք ունի: Այսինքն՝ թագավորական գահին լինեք, թե Գրիգոր Լուսավորչի փոսում, ամենագեղեցիկը լինեք, թե ամենատգեղը, մարդկանցից փառաբանվեք, թե արհամարհվեք, դա արտաքին գավիթն է: Իսկ քո Ներքին սենյակում դու պետք է դուռը փակես, որ քո հոգին դրսի, մարդկային հարաբերությունների ոչ մի ձայն չլսի, և հավատաս, որ քո կատարյալ ուրախությունը Հիսուս Քրիստոսի մեջ է: Սիրելիներ՛ու, սա շատ լուրջ բան է: Մարդիկ չեն հասկանում սա: Իտալացի մի մեծանուն բանաստեղծ գիրք էր գրել՝ «Ուտոպիա»: Իբրև մի կղզի է, որտեղ մարդիկ հավաքվել են, ոչ մեկը մեկին չարություն չի անում, բոլորն իրար հարգում են, սիրում են, աշխատանքը ընդհանուր է, ջան ասում են, ջան լսում: Երանի թե մարդկությունը այսպես ապրեր: Սա մարդկային վկայությունն է, որ ասում է՝ եթե բոլոր մարդիկ այսպես ապրեն, բոլորը երջանիկ

կլինեն: Այո՛, եթե մարդկային հարաբերությունների մեջ ոչ մի չար բան, ոչ մի վատ բան, ոչ մի պորբլեմ չլինի, մարդիկ իրար հետ նորմալ կապրեն, իրար կօգնեն, իրար կհարգեն, կսիրեն, երջանիկ կլինեն: Սա մարդու վկայությունն է, որ ասում է՝ հաջողված, բարի մարդկային հարաբերությունների մեջ կենաց ջուր կա: Բայց Աստծո Վկայությունն ասում է՝ ո՛չ, եթե մարդը Աստծո Սուրբ Հոգուն, Աստվածային Կյանքին, Աստծո Որդուն հաղորդ չլինի, անկախ նրա բոլոր հարաբերություններից, նա իր հոգու մեջ զգում է մենակություն: Հետագայում ֆրանսիացի գիտնականները փորձեցին կառուցել այդ քաղաքը, անունն էլ դրեցին Ուտոպիա: Հետո կոմունիստները եկան ու ասացին՝ եթե մենք ցարին տապալենք, իշխանությունը խլենք, մենք երկրի վրա դրախտը կկառուցենք: Մարդիկ չեն տեսնում, որ արդեն կառուցված էր դրախտը, և Ադամը ապրում էր էդ դրախտում, բայց նա իր հոգում մենակ էր, լավ չէր զգում իրեն: Դու այսօր Աստծո զորությամբ կշփվես, կուրախանաս, բայց վաղը նորից կտխրես: Որովհետև Ավետարանի հորհուրդը Աստծո Չորությունը չէ, այլ Աստծո Սիրո արտահայտությունն է՝ Իր Որդիով: Եղբայրներ՛, քույ-

րեր, մեր հոգևոր աշխարհում պետք է մի թռիչք տեղի ունենա, մեր հոգևոր տեսողությունը պետք է կտրվի, վեր կանգնի մեր բոլոր մարդկային հարաբերություններում եղած պրոբլեմներից, մարդկանց արհամարհանքից կամ ծափերից, և մարդը հոգու աչքերով պիտի տեսնի Գողգոթան, որտեղ մենք Կյանք ստացանք, որովհետև Ներքին սենյակում իմ սիրտը գրուցել է Քրիստոսի հետ: Մենք պետք է մարդկանց մեջ տեսնենք, որ եղև ստրկությունը չկա, մարդկային հարաբերությունների ստրկությունը չկա, որ մարդը ուրիշ կյանքով է ապրում, որ այս աշխարհից չէ: Ինչպես Հիսուսն էր ասում՝ Ես այս աշխարհից չեմ: Մենք պետք է հավատանք, որ Երկնքի Արքայությունը ուտելիք և խմելիք չէ, ամուսնություն կամ պաշտոն չէ, հարստություն կամ աղքատություն չէ, այլ Արդարություն, Ուրախություն և Խաղաղություն է՝ Սուրբ Հոգիով, որ ձեր ներսիդին է: Երկնային Կյանքը

կապ չունի մարդ - մարդ հարաբերության հետ: Աստվածաշունչը սկսվում, շարունակվում և ավարտվում է Աստծո հրավերով: Ամբողջ Աստվածաշունչը Աստծո հրավերն է մարդուն, որ մարդը իր պրոբլեմների, հոգու մենակության հարցերի լուծումը տեսնի մարդ - Աստված հարաբերությունների մեջ միայն: Աստվածաշունչը սկսվում է Կենաց Ծառով և վերջանում է՝ «Եւ Հոգին ու հարսը կ'ընեն, Եկուր. և ան որ կը լսէ՝ թող ըսէ, Եկուր. ու ան որ ծարաւ է՝ թող գայ, և ան որ կ'ուզէ՝ կենաց ջուրը ձրի ամեն» (Հայտն. 22:17): Հաճախ մարդը, կարդալով Աստվածաշունչը, տեսնում է ամեն բան (լավ արվեստ, լավ, իմաստուն խոսքեր...), բացի Հիսուս Քրիստոսից: Աստված բացել է մեր հոգևոր տեսողությունը, որ մենք Գիրքը կարդալիս Որդուն տեսնենք, այն Խորհուրդը տեսնենք, որը ծածկված էր դարերից ու ազգերից, ու նետվենք Հիսուսի գիրքը: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Ճնճղուկների մասին

«Ի՞նչպես սիրելի են քու բնակարաններդ, Ով զօրաց Տեր: Իմ անձս կը փափաքի ու նաև կը մարի Տերոջը սրահներուն համար. Իմ

սիրտս ու մարմինս ցնծութեամբ կ'աղաղակեն Կենդանի Աստուծոյն: Ընճղուկն ալ տուն գտաւ, Ու ծիծեռնակը իրեն բոյն՝ իր ձագերը

դնելու համար, քու սեղաններուդ քով, ով զօրաց Տեր, Իմ Թագաւորս ու Աստուած» (Սաղմ. 84:1-3):

Այս Սաղմոսը գրվել է Ղևիի թոռների՝ Կորիսի որդիների կողմից: Այն շատ հետաքրքիր պատմություն ունի: Իսրայելացիք հատուկ օրեր ունեին տարվա մեջ՝ Տիրոջ տուն գնալու համար, Բայց Ղևիի ցեղը այնտեղ էր ամեն օր: Կորիսի որդիները, կարելի է ասել, այնտեղ ապրում էին, քանի որ նրանք պարապում էին, որ Սաղմոսներ սովորեն և երգեր գրեն: Մի անգամ, երբ որդիներից մեկը ուսումնասիրում է տաճարը արտաքինից (շրջում է տաճարի բոլորը), տեսնում է, թե ինչպես է մի թռչնակ իր ձագերի համար բույն պատրաստում տաճարի տանիքի տակ: Դա ամենաապահով տեղն էր՝ իր ձագերին գիշատիչներից պաշտպանելու համար: Եվ իր մեջ ծնվում է այս հրաշալի սաղմոսը: Ճնդողները ամենաանպաշտպան թռչուններն են: Տարիների ընթացքում նրանք շատացել էին տաճարի շրջակայքում, որ նրանց հեշտությամբ բռնում էին և վաճառում: Այստեղից էլ ուզում եմ սկսել քարոզը:

«Չէ՞ որ երկու ճնդուկ մեկ դանկի կը ծախուի, և անոնցմէ մէկը գետինը չիյնար առանց ձեր

Յօրը» (Մատթ.10:29): Այստեղից էլ երևի ծնվել է «զնի՛ր մեկը և մյուսը ստացիր անվճար» շահավաճառությունը:

«Չէ՞ որ հինգ ճնդուկ երկու դանկի կը ծախուի, և անոնցմէ մեկը մոռցուած չէ Աստուծոյ առջև» (Ղուկաս 12:6):

ա) Գետինը ընկած չէ:

բ) Մոռցված չէ:

Ահա՛ ճնդուկների մի փոքրիկ (անկեղծ) գրույց. «Ինձ համար վճարել են, իսկ քեզ պարգապես ձրի տվել են. ասել է թե՛ դու ոչինչ չարժես»:

Սուրբ Գիրքը թռչունների օրինակով խոսում է մեզ հետ:

Եկե՛ք միասին ճանապարհորդենք Յակոբ նահապետի տուն և կարդանք մի ճնդուկի (Լիա) մասին: Յակոբը ուներ երկու կին՝ Ռաքելը և Լիան: Ոչ մի տեղ գրված չէ, որ Յակոբը սիրել է Լիային: Նա ծառայել էր Ռաքելի համար 14 տարի, Լիայի համար՝ զրո տարի: Նա ոչինչ չարժեր: Լիան չէր գնահատվել անգամ իր հոր՝ Լաբանի կողմից: Նա գեղեցիկ չէր, ուներ աչքերի տկարություն (սա չի խոսում այն մասին, թե նա լավ չէր տեսնում հեռուն կամ մոտիկը): Յավանաբար հենց դա էլ նրան տգեղ էր ցույց տալիս: Լիան ցածր ինքնագնահատական ուներ, ցածր

կարծիք ունենալ իր մասին: Հոր կողմից ձրի վաճառված, ամուսնու կողմից՝ չսիրված: Եկե՛ք նայենք՝ ինչպե՞ս էր Աստված վերաբերվում այս կնոջը (Ճնճուկին):

Աստված տեսավ - Ծն.30:29,31,

Աստված լսեց - Ծն. 30:17,

Լիայի ծնած զավակներն Հակոբից՝

Ռուբեն – ահա որդի,

Շմավոն – Տերը լսեց,

Ղևի – միավորություն(Սղ. 133),

Հուդա – գոհություն:

Ամեն անգամ, երբ Լիան երեխա էր ունենում, ցանկանում էր այդ երեխայի միջոցով իր հարաբերությունը ջերմացնել Հակոբի հետ, որպեսզի լինեն գնահատված, սիրելի, վաստակեր հարգանք...

Տերը մեզ տալիս է շնորհներ, և մենք դա օգտագործում ենք սեփական հարաբերությունները, մարդ – մարդ հարաբերությունները պարզելու, շտկելու համար:

Երբ ծնվեց Հուդան, Նա գոհացավ Տիրոջից և չգնաց Հակոբի մոտ. Նա գնաց Տիրոջ մոտ՝ գո-

հանալու: Իր հարաբերությունները Տիրոջ մոտ գնալուց և գոհանալուց հետո վերակերպվեցին այլ հարաբերության:

Եթե մեկը Լիային իր մենակության օրերին ասեր, որ իր սերնդից պիտի ծնվի Դավիթ թագավոր, որը կազատի Իսրայելը թշնամիներից, պիտի ծնվի Սողոմոն թագավոր, որը կկառուցի Տիրոջ տաճարը, և ամենակարեւորը՝ որ իր սերնդից պիտի ծնվի Մեսիան, Նա միգուցե ծիծաղեր:

Աստված Հակոբ չէ, որ տարբերություն դնի մարդկանց մեջ: Նա սիրում է քեզ, դու թանկ ես Իր համար, դու արժեք ունես, քո տեղը միշտ դատարկ կմնա, Նա քեզ չի վաճառի, չի փոխի ամբողջ աշխարհի հետ: Եթե դու ճնճուկի պես մենակ ես մնացել տանիքի վրա (Սաղմ. 102:7), որտեղ գիշատիչ թռչունները հեշտությամբ քեզ կորսան, գնա՛ Տիրոջ Տուն. դու այնտեղ ապահով ես: Ամեն (Ղուկ. 17: 10):

Արցունքի հովիտ

Մեր «արցունքի հովիտն» սկսվեց 2004 թվին: Մենք ամուսնացած էինք արդեն տասը տարի,

և այդ ժամանակ ես հղի էի մեր չորրորդով: Ես ու ամուսինս հոգեվորների ընտանիքներից էինք, և

երկուսս էլ անկեղծ սիրում էինք Տիրոջը:

Ամեն բան հարթ ու հանգիստ էր մեր կյանքում, բոլորն առողջ էին, չորրորդ որդիս շուտով պիտի ծնվեր, տունը մեր սեփականն էր, բավականին լավ եկամուտ ունեինք, քրիստոնյաների սովորական ընտանիք էինք:

Մեր երկրորդ որդին՝ Միքիան, վեց տարեկան էր: Նա շատ ակտիվ երեխա էր, շատ էր սիրում Հիսուսին և ամեն գիշեր Տիրոջից խընդրում էր երկու հրեշտակ՝ իր կյանքը պահպանելու համար:

Բայց եկավ մի ընթացք, որ նկատեցինք, որ նա փոխվել է: Վատ էր քնում, նյարդայնանում էր, կակազում էր, իսկ երբ տան աստիճաններից նա ուղղակի, առանց որևէ պատճառի ընկավ, մենք դիմեցինք մեր բժշկին, ով Միքիային գիտեր ծնված օրից: Երբ բժիշկը տեսավ նրա մեջ այդքան մեծ փոփոխություններ, մեզ ուղարկեց նյարդաբանի մոտ:

Նյարդաբանության բաժնում չորս օր հետո մեզ ասացին, որ մեր որդին կրում է հինգ ամսականում տարած ջրծաղիկի հետևանքները, և դա արմատապես կփոխի նրա ապագան:

Բժիշկները մեզ հայտնեցին, որ այդ հիվանդությունը մահացու է, և

մենք պետք է ուրախանանք մեր որդու հետ անցկացրած ամեն մի օրով, և դուրս գրեցին:

Հիվանդանոցից տուն հասնելով՝ ես ու ամուսինս ծունկի եկանք և աղոթքով ասացինք Տիրոջը, որ մենք մեր որդուն հանձնում ենք Նրա ձեռքերի մեջ, և խնդրեցինք, որ մեր կյանքում կատարվի Աստծո Կամքը: Բայց դրանք ուղղակի բառեր էին, իսկ իմ գործողությունները խոսում էին բոլորովին այլ բաների մասին:

Ես չէի հավատում, որ դա տեղի է ունենում մեզ հետ, չէի հասկանում նպատակը, բայց հավատում էի, որ Աստված նրան կառողջացնի՝ բռնվելով հույսի ամեն մի ծղոտից. «Տե՛ր,- ասում էի ես,- ա՛յ, եթե հիմա ամեն բան ճիշտ անեմ և հավատամ բժշկության հրաշքին, Դու կբժշկես Միքիային»: Չէի ցանկանում հավատալ, որ մի երկու տարվա ընթացքում մեր կենսուրախ որդին պիտի դառնա հարյուր տոկոսանոց հաշմանդամ և մի որոշ ժամանակ անց՝ մահանա:

Ես քրքրում էի Աստվածաշունչը՝ փնտրելով հաղորդակցություն և մխիթարություն, և ճիշտ այն օրը, երբ նրան մանուկ հասակում օրհնել էին, գտա Տիրոջից Ուղերձ մեր որդուն. «Քեզի յայտնեց, ով

մարդ, թե ի՞նչ է աղէկը. Ու Տէրը քեզմէ ի՞նչ կը պահանջէ, Բայց միայն իրաւունք ընել, ողորմութիւն սիրել, Ու խոնարհութիւնով քու Աստուծոյդ հետ քալել» (Միք. 6:8):

Գտածաւս խոսքերն այդ պահին ինձ մի փոքր հանգստացրին և ուղղորդեցին՝ ես պետք է սիրեմ ողորմութիւնը, խոնարհութիւնը, և այդ ամենը Աստծո առջև է: Բայց ցավն ինձ տանում էր եսասիրության փակուղի, և ես ցավից գոռում էի. «Տե՛ր, որդիս մեռնում է, ո՞ւր ես Դու», իսկ Նա ինձ պատասխանում էր. «Գիտեմ, թե քեզ ինչքան դժվար է, ես էլ եմ տեսել, թե ինչպէս է մեռնում Իմ Որդին»: Ես դա լսեցի եղբորիցս, երբ Նա մեզ հետ աղոթում էր մեր հոգսի համար: Բայց քանի որ ես ոչ մի կերպ չէի ցանկանում համաձայնել Աստծո «սուլերեն» Կամքի հետ, այն ինձ չէր կարող մխիթարել, և ես այդ սուրբ հանգստութիւնը չունեի՝ միայն տրտունջ և վիշտս ամոքելու միջոցների փնտրտուք:

Ավստրալացի մի իմաստուն հովիվ մեզ ասաց, որ Աստված նպատակ ունի տառապանքների միջոցով մեզ իրեն մոտեցնել և դրանից բացի այլ մեկնություն չկա, մենք պետք է հանդարտվենք:

Այդ օրն առաջին անգամ ես լսեցի «հանդարտվել» բառը: Բայց

Ժամանակն անցնում էր, Միքիան չէր մահանում, և ես նորից սկսեցի պայքարել Աստծո դեմ (եւ հիմա դա շատ պարզ եմ տեսնում, իսկ այն ժամանակ ես չէի հասկանում, քանի որ կարծում էի, թե պայքարում եմ չարի դեմ): Սկսեցի պատճառը փնտրել անցյալում՝ մեղադրելով Նույնիսկ Նախնիներին՝ իրենց մեղքերի մեջ՝ չհասկանալով, որ Աստված կամենում է մեզ մոտենալ և դառնալ մեր մխիթարությունն այդ ծանր ժամանակներում: Եվ Նա ինձ դա սովորեցրեց տառապանքի միջոցով:

2008 թիվն էր: Մենք Միքիայի հետ հիվանդանոցում էինք, որտեղ փնտրում էին նրա համար հարմար ցավազրկողներ, քանի որ Նա արդեն վաղուց մորֆի էր ընդունում: Հենց առաջին գիշերը որդիս սարսափելի ցավերից ցնցումների մեջ ընկավ: Մի քանի ժամ ես նրան գրկումս պահեցի, հետո ինձ ստիպեցին գնալ ծնողների սենյակ և հանգստանալ: Բայց ինչ հանգրստանալու մասին էր խոսքը. ես փուլ եկա մահճակալին և ողբով սկսեցի Տիրոջ նկատմամբ կուտակված վիրավորանքս հայտնել. «Իմ աղոթքները բարձրանում են մինչև առաստաղ, ու՞ր ես Դու, Աստված, ինչու՞ չես օգնում իմ որդուն»:

Լուսադեմին ցավագրկողն սկսեց ազդել, և նա վերջապես կարողացավ քնել, իսկ ես՝ կոտորված և վիրավորված, քնել չէի կարողանում: Այդ վիճակում ինձ տեսավ բժշկուհին ու հարցրեց. «Ի՞նչ է պատահել, դուք շատ վատ տեսք ունեք»: Եվ կարծես ինձանից դուրս պրծավ ինձ տանջող միտքը. «Ես շատ խորը հավատացյալ մարդ եմ, բայց այս գիշեր ես չէի կարողանում Աստծուն գտնել, Նա ուղղակի չկար»: Բժշկուհին ասաց. «Ես պարտավոր եմ ձեզ պատմել մի պատմություն. երկու տարի առաջ մեր վերակենդանացման բաժնում մի աղջիկ էր պառկած. կարմրուկից հետո բարդություն էր մնացել՝ Էնցեֆալիտ: Աղջնակը երեք շաբաթ կոմայի մեջ էր: Երբ նա ուշքի եկավ, հարցրեց ծնողներին, թե ու՞ր է այն մարդը, որ այդ ամբողջ ընթացքում կանգնած էր իր աջ կողմում: Ծնողները չեն կարողանում պատասխանել, քանի որ մահճակալի աջ կողմում դրված էին կենսապահովման սարքերը, և իրենցից բացի այնտեղ ոչ ոք չէր եղել: Բայց աղջիկը պնդել է իրենը: Նրան հիվանդանոցից դուրս են գրում, և այդ տարօրինակ դեպքի մասին այլևս ոչ ոք չի խոսում: Բայց մի օր, երբ նրանք հյուրընկալվում են իրենց ծանոթի

տանը, աղջիկը, թերթում է ալբոմը և հանկարծ բացականչում. «Հայրի՛կ, մայրի՛կ, նայե՛ք, հենց այս մարդն էր կանգնած իմ մահճակալի կողքին»: Նրանք նայում են և տեսնում, որ դա Հիսուսի պատկերն է՝ արված Թուրինյան պատանքից:

Ի՞նչ եք կարծում, թանկագին Ֆրաու Գիլբերտստ, որտե՞ղ էր այս գիշեր Հիսուսը»:

Աստված մեզ մխիթարելու ճամփան կգտնի, և հիվանդանոցում նա ինձ մոտեցավ այդ բժշկուհու միջոցով, որին ես չէի էլ ճանաչում: Նա ինձ՝ «գերհոգևոր» մեկիս, բացատրեց, թե որտեղ է գտնվում Աստված, երբ մարդը տառապում է: Տերը Իր խոսքում պարզ ասում է, որ Ինքը մեզ հետ է, ուր էլ որ մենք լինենք: Նշանակում է պատճառը իմ մեջ է. հավատո՞ւմ եմ ես Նրան անվերապահորեն, թե՞...

Այդ դեպքից հետո ես համոզվեցի, որ այդ հիվանդությունը Աստծո Կամքի դրսևորումն է և մեզ բարիի գործակից պետք է լինի. «Սակայն գիտենք որ ամեն բաները բարիի գործակից կ'ըլլան անոնց որ զԱստուած կը սիրեն, որոնք անոր նախասահմանությունով կանչուած են» (Հռ.8:28):

Եվ այսպես, ես սկսեցի կենա-

րար ջրերի աղբյուրներ գտնել մեր «արտասուքի հովտում»: Հասկացա, որ Աստված է երբեմն նախապատճառը այն բանի, ինչը կատարվում է մեր կյանքում: Նա սիրող Հայր է և՛ ինձ համար, և՛ իմ երեխաների: Եվ ո՞հնչ չի կարող մեզ հետ պատահել առանց Նրա Կամքի:

Օվսիայի մարգարեության 6:1-ում գրված է. «Եկեք, ու Տերոջը դառնանք, Քանզի անկա պատառեց, ու անկա մեզ պիտի բժշկէ. Անկա զարկաւ, ու անկա մեզ պիտի պատէ.»: Մենք կարող ենք բացարձակ վստահ լինել մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հավատարմության վրա, Նա գիտի մեզ ինչպես օգնել, Նա մեզ հետ ողբում է, և Նրա Սիրտը լի է ողորմությամբ:

Միքիան նկատեց 2013 թվականի հունիսի 10-ին, 14 տարեկանում: Նա հոգին ավանդեց ժպիտը դեմքին: Նա մարմնավոր բժշկություն չունեցավ, բայց մենք վկաներն ենք այն բանի, թե Միքիան ինչպես պատրաստվեց հավերժին միանալու: Մենք մեր որդուն չկորցրեցինք, այլ գտանք նրան Հավիտենության մեջ:

Շնորհակալ եմ Տիրոջից մեր նկատմամբ իր դրսևորած անսահման համբերության և Նրա հրաշալի օրհնությունների համար: Նա մեզ պատրաստում է հավերժության համար, իսկ տանջանքները Նրա երեսը փնտրելու և Աստծուն ավելի մոտենալու համար են:

Աղբյուրը.

www.helpforheart.org

Ռիչարդ Ցիմերման Վկայություն

Մոսկվայում մի կին էր ապրում: Նա սարսափելի մասնագիտություն ուներ՝ աթեիզմ էր դասավանդում քաղաքի բարձրագույն ուսումնական հաստատություններում: Նա մարդկանց սովորեցնում

էր, թե Աստված չկա, բայց Աստված սիրում էր նրան: Եվ ահա մի օր պարզվում է, որ նա կոկորդի քաղցկեղ ունի:

Շնտոից սկսած վիրահատել ու հեռացրել էին բոլոր նորմալ կեն-

սապահովման օրգանները: Հասկանալի է, որ ձայնալարերը ևս հեռացված էին: Այդ կինը մահվան շեմին է լինում, երբ նրա հիվանդասենյակ են տեղափոխում մեր քույրերից մեկին: Քույրը խոսում է Աստծո մասին, և այդ կինը ընդունում է ու ցանկություն հայտնում հանդիպել եղբայրների հետ:

Ես և ընկերս՝ Լյոնյան, գնացինք: Նրա դեմքը վիրահատություններից այնպես էր խեղված և այլանդակված, որ մտածել էր, թե կվախենանք:

Մենք խոսեցինք Աստծո մասին: Նա, իհարկե, չէր կարող խոսել՝ գրում էր, խոստովանում իր մեղքերը: Մի պահ եկավ, որ գրեց՝ «Վերջ»: Աղոթեցինք, ինքն էլ՝ մոքում: Ամեն ինչից երևում էր, որ Աստված նրան ընդունեց: Նրա

աչքերից երկինքն էր հոսում: Նրա աչքերում փայլում էր երկնային մաքրությունը: Լյոնյան, որ տեսիլքների պարզև ունեյր, ասաց.

«Գիտե՞ս, Ռիչարդ, երբ մենք աղոթում էինք, Աստված ինձ ցույց տվեց. Աստծո մի աղջիկ ունեցավ, և միաժամանակ երկնքում տնկվեց մի ծառ. և՛ աղջնակ, և՛ ծառ՝ Քրիստոսի այգում: Մենք էլ այնտեղ ծառեր պիտի լինենք, կախված մեր այստեղ լուսավորված լինելու աստիճանից կորոշվի, թե Քրիստոսին որքանով մոտիկ կաճենք: Իսկ այնտեղ ամեն բան ներծծված է Աստծո, Քրիստոսի Սիրով, այնտեղ ոչ ոք չի լինի անտեսված, զրկված, նվաստացած... Այնտեղ ամեն բան աննկարագրելի հրաշալի է. դա մարդկային մտքից վեր է:

Այդ կինը կարճ ժամանակ հետո մահացավ:

ԱՍՏԾՈՍ ԵՐԸ

Ես և Ալլան ամուսնացանք 2015թ.-ին: Երկու տարի երեխա չունենալով, որոշեցինք դիմել բժշկի: Մոտ 8 տարվա մեջ ոչինչ չխնայեցինք՝ գնալով լավագույն բժիշկների մոտ, բայց ոչ մի արդյունք չկար: Նաև եղանք երկար տարիների փորձ ունեցող՝

ճանաչված մի գլխավոր բժիշկի մոտ: Նա առաջարկեց մեկ այլ տարբերակ, ասելով որ մեզ մոտ անալիզների պատասխանները անհույս են, բացի այդ տարիքն էլ է դեր խաղում (ես 46 տարեկան էի, կիսս՝ 40): Բժիշկն ասաց, «Միայն հրաշք պետք է լինի, որպեսզի դուք

երեխա ունենաք»: Նա առաջարկեց արհեստական բեղմնավորման տարբերակը:

Ես այդ հարցով խոսեցի մեր եկեղեցու հովվի հետ: Նա հավանություն չտվեց առաջարկված արհեստական մեթոդին, և ասաց, որ պետք է վստահել Աստծուն. «Աստված է արգանդ բացողը, արգանդ փակողը»:

Ես ամեն բան թողեցի Աստծուն, Նրա կամքին, թեկուզ զավակ չունենանք:

Ես շատ հարցերով դիմում եմ մեր ավագ եղբայրներին, նրանցից խորհուրդ հարցնում. «Եվ ճանաչեք ձեր մեջում աշխատողներին և ձեր վերակացուներին Տերումը, և ձեր խրատողներին էլ» (Թես. 5:12): Մենք հարցը վերջանականապես բերեցինք Տիրոջ առջև: Երբ մենք հրաժարվեցինք մարդկային խորհուրդներից և ամեն բան հանձնե-

ցինք Աստծուն, այն ժամանակ Նա գործեց:

Եվ մեզ սիրող Հայրը ամեն բան արեց վայելուչ իր ժամանակին և մեր սպասվածից էլ ավելի շատ ու բազում անգամ մեզ ուրախացրեց իր մեծ սիրով: Ամբողջ եկեղեցին ուրախացավ մեր ուրախությունով՝ Աստծո գործերով: Այստեղ էլ ենք տեսնում Աստծո սերը: «Որովհետև Նրանից և Նրանով և դեպի Նա է ամեն բան, Նրան փառք հավիտյան» (Հռովմայեցիս 11:36):

Հիմա մենք մեծ ուրախությունով ուրախանում ենք Աստծո նվերով՝ Անդրանիկով, և մեր սիրող Հորով և մեր փրկության Աստծով: Նաև շնորհակալ ենք մեր քույրերին և եղբայրներին՝ նրանց աղոթքների համար:

**Տիգրան եղբայր,
ք.Աբովյան**

ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ

Հռոմի կայսր Անտոնինոս Պիոսն (86-161թթ.) իր գահակալության տարիներին՝ Ք.Հ. 2-րդ դարում, հույն գիտնական ու պատմաբան Արիստիդեսին հանձնարարում է ուսումնասիրել քրիստոնյաների կյանքն ու ապրելակերպը և այդ մարդկանց հավատքի մասին գե-

կուցել իրեն:

Կատարելով այդ հանձնարարությունը՝ Արիստիդեսը վերադառնում է կայսեր մոտ հետևյալ գեկույցով.

«Այս մարդիկ ճանաչում են կենդանի Աստծուն և հավատում են Նրան՝ որպես երկնքի ու երկրի

Արարչի, հավատում են, որ ամեն բան Նրանում է, և ամեն բան Նրանից է բխում: Նրանից են իրենք ստացել բոլոր հրամաններն ու օրենքները, որոնք ձգտում են սրբորեն պահել՝ սպասելով Նոր ու լավագույն աշխարհի, որ գալու է: Այդ պատճառով է, որ Նրանք չեն խախտում ամուսնական հավատարմությունը և փախչում են անառակությունից: Նրանք սուտ վկայություն չեն տալիս և չեն ցանկանում այն, ինչը իրենց չի պատկանում: Եթե Նրանք դատավորություն են անում ժողովրդի մեջ, ապա արդար են դատում: Նրանք բարիք են անում իրենց բոլոր դրացիներին և մարդու նմանություն ունեցող կուռքերի չեն երկրպագում:

Այն, ինչ իրենք չեն սիրում, ուրիշներին էլ չեն անում: Վշտացածներին ու տառապյալներին մխիթարում են և բարեկամանում Նրանց հետ. Նրանք բարյացակամ են և՛ բարեկամների, և՛ թշնամիների հանդեպ:

Նրանց կանայք, ո՞վ կայսր, մաքուր են, ինչպես կույսերը, իսկ աղջիկները համեստ են ու խոհեմ: Նրանց տղամարդիկ հեռու են մնում ամեն տեսակ անօրինական համակեցությունից, ամեն անմաքրությունից՝ հուսալով այն

հատուցմանը, որ ակնկալում են ստանալ գալիք աշխարհում:

Ինչ վերաբերում է Նրանց ծառաներին, աղախիսներին ու երեխաներին, քրիստոնյաները Նրանց հանդեպ տաժած սիրուց համոզում են Նրանց նույնպես հավատացյալ դառնալ, և երբ ծառաները դառնում են քրիստոնյաներ, առանց որևէ վերապահումի, Նրանց եղբայր են համարում: Քրիստոնյաների կյանքը համեստ է և անբասիր: Նրանց մեջ ստություն չես գտնի: Նրանք սիրում են միմյանց:

Որքանայրիներին Նրանք երբեք չեն մերժում օգնության համար, որքին փրկում են նեղացնողից, և Նրանց մեջ նա, ով շատ ունի, առանց նախանձի ու տրտունչի, տալիս է չունեցողին: Եթե Նրանք քրիստոնյա պանդուխտ են տեսնում, ընդունում են իրենց տները և ուրախանում են, որպես թե իրենց եղբորն են ընդունել, քանզի եղբայր են կոչում բոլորին, ով ունի առ Աստված իրենց հավատքից:

Եթե իրենցից մեկը, որ աղքատ է, հեռանում է այս կյանքից, մյուսներն իմանալով հոգում են նրա թաղման հոգսերը:

Եթե Նրանցից մեկը կարիքի մեջ է, ապա մյուսները ծոմ են պահում երկու կամ երեք օր, որպեսզի խնայածով օգնեն կարիքավորին՝

անհրաժեշտ սնունդ ապահովելով նրա համար:

Քրիստոնյաները հատուկ ուշադրություն են դարձնում իրենց Մեսիայի հրամաններին: Ազնիվ ու չափավոր կյանք են վարում: Ամեն առավոտ և ամեն ժամ, հիշելով Աստծո ողորմությունն իրենց նրկատմամբ, նրանք գոհանում են Աստծուց ու փառաբանում Նրան: Նմանապես նրանք միշտ գոհանում են կերակուրի և խմելիքի համար: Եթե հավատացյալներից մեկը մահանում է, նրանք ուրախանում են և շնորհակալություն հայտնում Աստծուն՝ հավատալով, որ մահացողը պարգապես ավելի լավ վայր է փոխադրվել:

Եթե քրիստոնյաներից մեկը

երեխա է ունենում, նրանք փառաբանում են Աստծուն: Եվ եթե պատահում է այնպես, որ երեխան մահանում է, նրանք դարձյալ գոհանում են Աստծուց, որ մանուկն այս աշխարհը լքեց առանց մեղանշելու: Եթե նրանք իմանում են, որ իրենցից մեկը մահացել է հավատուրացության մեջ, ապա դառն լաց են լինում, որպես թե մեկի համար, ով գնացել է իր պատիժն ստանալու»:

Եղբայրներ՝ և քույրեր՝, աղոթենք Տիրոջը, որ Նա օգնի մեզ քրիստոնյային վայել կերպով ապրել:

**«Հավատք և կյանք»
ամսագրից, 03/1981**

Ինչպես կոտրեցի անրակոսկրս

Շաբաթ էր: Աշխատանքի չէի, եկեղեցում էլ այդ օրը հավաքույթ չկար: Առավոտ վեր կացա, աղոթեցի, խնդրեցի Տիրոջ Կամքը ամեն բանում, խնդրեցի Նաև, որ ինձ վերցնի ու օգտագործի իր փառքի համար, ինչպես Ինքն է ուզում:

Ասացի. «Տե՛ր, ինձ ուղարկի՛ր այնտեղ, ուր Դու կուզես...»: Աղոթեցի, և հայրս ներս մտավ.

-Կտուրի ձյունը պետք է թափել:

Ես բարձրացա կտուր լավ տրամադրությամբ: Սկսեցի ձյունը

թափել ցած: Ու հանկարծ ձյան մի մեծ շերտ պոկվեց կոտորի վերևից ու թափով իջավ ներքև, հարվածեց ինձ, ու ես գլխիվայր վայրէջք կատարեցի ոչ թե այնտեղ, որտեղ իմ թափած ձնակույտն էր (այնտեղ գոնե փափուկ կլիներ), այլ ուղիղ բետոնե գետնին: Արթնացա շան «հոգատարությունից»: Փորձեցի կանգնել: Տեսա՝ աջ ձեռքս չեմ կարողանում շարժել: Մտա տուն, ասացի, որ ընկել եմ, գլխով հարվածել եմ բետոնին: Մեր գործարանը պոլիկլինիկա ուներ: Տրամվայով գնացի այնտեղ: Ճանապարհին մեջս տրտունջներ էին բարձրանում. «Տե՛ր իմ, ախր ես ուզում էի որ օրս «կլասնո» անցներ, բայց հիմա ինչի՞՞ նման է: Հիմա կմտնեմ բժիշկների մոտ: Այնտեղ ոչ մեկին չեմ ասի, որ հավատացյալ եմ, որովհետև կասես. «Ինչու՞ քո Աստվածը քեզ չպահեց»: Իրոք՝ չէ՞ որ Դու ինձ չօգնեցիր, չէ՞ որ Դու ինձ չպահեցիր այնտեղ՝ կոտորի վրա: Ես իմ ներսում բոլորովին չեի հասկանում, թե ինչու էր այդպես: Գնում եմ ու այդպես խոսում եմ Աստծո հետ, աղոթում եմ ու հասնում պոլիկլինիկա: Այնտեղ մարդ չկար, քանի որ հանգստյան օր էր: Միայն հերթապահ բժիշկներն էին: Նկարում են և տեսնում, որ անրակոսկրի

կոտրվածք ունեմ: Ինձ ասում են, որ պիտի գնամ քաղաքային 1-ին հիվանդանոց, ապա ավելացնում.

- Բայց նախ բացատրագիր պիտի գրես՝ որտե՞ղ ես կռիվ արել, ո՞վ է քեզ հարվածել:

Ես սկսում եմ բացատրել, ինչ որ իրականում եղել էր: Դե՛, բժիշկը չի հավատում:

-Հնարավոր չէ անրակը կոտրել, և պարանոցը չվնասվի: Այսպես կարող էր լինել միայն, եթե քեզ ինչ-որ բանով հարվածեին:

Գլխիս այտուցն եմ ցույց տալիս: Բժիշկը նայում է ու զարմացած ասում՝ անհնար է, ինչպե՞ս կարող է:

-Դա դեռ ինչ է,- ասում եմ,- ժամանակ կար, որ ես լրիվ անդամալույծ էի: Աստված ինձ բժըշկեց: Հետո Նա ինձ ազատեց գողության մոլուցքից, թմրամոլությունից, ծխախոտից... Ես պատմում էի, իսկ բժիշկները նստել, լսում էին: Ես կարողանում էի վկայել Նրանց. մենակ էինք, շուրջը մարդ չկար:

Այնտեղ մնացի մոտ ժամ- ժուկես, վկայեցի, հրավիրեցի մեր եկեղեցի: Հետո ճանապարհվեցի հիվանդանոց: Ներսս խաղաղություն կար: Խոսում եմ Աստծո հետ. «Ի՛նչ լավ էր, որ մարդիկ լսեցին, իմացան Աստծո մասին, Իր գոր-

ծերի մասին: Տե՛ր, բայց ինչու՞ հենց այս ճանապարհով. միանգամից կասեիր՝ գնա՛, վկայի՛ր բժիշկներին, ինչի՞ համար էր ինձ կտուրից ցած նետելը, անրակս կոտրելը»: Հետո մտածեցի, որ հենց այնպես գնայի ու վկայեի, իհարկե նրանք ինձ չէին լսի, ինձ չէին ընդունի»: Գնում եմ այդպես մոթերիս հետ ու հանկարծ նկատում եմ, որ հենց աջ ձեռքով բռնել եմ ու հենվել ինչ-որ բանի, ու բոլորովին ցավ չկա: Իսկ իմ ձեռքին կոտրվածքի նկարն էր: Մտնում եմ ներս, ցույց եմ տալիս ուղեգիրը, նկարը: Այստեղ էլ թե՛ մենք մեր նկարը պիտի ունենանք: Նկարում են: Եվ երբ երկու նկարները դնում են կողք կողքի, բժիշկը շփոթված ասում է.

-Ես ոչինչ չեմ հասկանում...

-Ես էլ ոչինչ չեմ հասկանում,- անմիջապես վրա եմ բերում ես: Իսկ բժիշկը զարմանքով շարունակում է.

-Ահա՛ այս նկարում ես տեսնում եմ, որ կա՛ կոտրվածք, բայց այս մյուս նկարում ես տեսնում եմ, որ չկա՛ կոտրվածք:

Իսկ ես էլ հասկանում եմ, որ ոչ մի ցավ չունեմ և ձեռքս ազատ շարժում եմ: Ու հենց այդտեղ էլ սկսեցի նրանց վկայել: Հավաք-

վեցին մի քանի մարդ, բժիշկները, իսկ ես նրանց վկայում եմ, թե Աստված ինչպես է բժշկում, որ Նա մեր Փրկիչն է, որ մեզ համար Խաչի մահն է կրել ու մեզ հանգիստ տանում է Իր մոտ: Ես նույնիսկ չէի վախենում այն հարցից, թե ինչու՞ Աստված ինձ չպահեց վայր ընկնելիս: Որովհետև ես արդեն պատասխանը գիտեի՝ հանուն ձեզ, ձեզ համար. որ գամ, ձեզ՝ բժիշկներիդ վկայեմ, ահա դրա համար կտուրից «անսպասելի ցատկ կատարեցի» գլխիվայր:

Հետո, երբ գնացի տուն, այնպիսի՝ բավարարվածություն ունեի սրտումս. «Աստված իմ, ես այնքա՛ն ուրախ եմ, որ Դու ինձ օգտագործեցիր. ես այդպես աղոթել էի»: Ճատ ուրախ էի նաև, որ կիրակի օրը պիտի վկայեմ այս մասին եկեղեցում: Բայց մի քիչ էլ վախենում էի աղոթել ու ասել՝ «Օգտագործի՛ր ինձ, Տե՛ր, ինչպես Դու ես ուզում»:

Սիրելիներ՛ր, Աստված երբեք չար բան չի պլանավորում մեզ համար: Իսկ եթե նույնիսկ չարի կողմից պլանավորված է մի չար բան, Աստված այն մեզ համար բարիի է դարձնում: Ամեն:

Սերգեյ Նիզովեյ

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ս՝ չկորչի այլ Հավիտե-նական Կյանք ունենա՛ս»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գևորգյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Աբշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Գարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյուխակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրբաթյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barihur.org
info@bariur.org